لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

یوه خبره درته وکړم ؟

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمیره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	**nasirahmad_ahmadi@yahoo.com**
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاآباد
د پښتنې ډېزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتنې انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

ډالۍ

ګران وطن افغانستان ته!

(۱)

تیاره وه. سړي ګړندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې ړنو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغې (څاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوې پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کېږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړی یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغي ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ_ موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په ړنو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې یې د کارېز د تونل له پاسنۍ برخې ورې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاورو ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به بېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرمامده زویه! پام کوه! کارېزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښی پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوته (زوره) یې وویل:

_ هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کارېز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپږمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه_ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له ړنو اوبو د غوټه ماهیانو شاهپرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته ګړندي ګامونه واخيستل.

(۲)

په عمر پخې ښځې وويل:

ـــ شېر مامده زويه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ يې وانه ورېد

ښځې د بړستن پيڅکه وښويوله ، ورې کڅوړنې سترګې يې رډې راوختې.

د پراته سړي سترګې پټې وې ، په پکه ککرۍ پورې نښتي تار تار وېښته يې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي يې څاڅکې ـــ څاڅکې خوله پرته وه. ده په تيزۍ سره ساه اخيسته ، ارتې ، غټې سپږمې يې کښته پورته کېدې

ښځې په بېړه د هغه پلنې اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پيچلو وېښتو يې د خولو تروش بوی پورته شو.

ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو يې لوند تودوالی احساس کړ.

ښځه په بيړه ولاړه شوه. په دالان کې يې خړ ديوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.

ښځې ورو وويل:

ـــ شېرمامده زويه! څنګه يې ؟

کړپ شو. لس ـــ يولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالي يې وويل:

ـــ لا لا! په ډب کې هيلۍ ناستې دي.

يو دم يې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشينی کېناست ، سړي ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

ـــ تبه يې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د اينبې زاړه لرګين صندوق پله يې پورته کړه. هلک ته يې د لسو روپو نوټ ونيو ، ورو يې وويل:

ـــ د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.

د هلک په جيب کې پرتې مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوټې ووت.

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې ورې سترګې رڼې کړې ، پترې نيولې خړې شونډې يې وخوځېدې ، په زګيروي يې وويل:

ـــ څه وخت ده ؟

ښځې د ورې کړکۍ خيرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونيو ، په غوسه يې وويل:

ـــ لمر د سرای (حويلۍ) مينځ ته رارسيدلی.

ښځې په خواره خوله وويل:

ـــ تبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.

د سړي تندي ګونځې پيداکړې:

ـــ ادې! زه بايد کارېز وکېندم.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ـــ نور کليوال هم شته!

سړي سره سا ويسته ، ورو يې وويل:

ـــ دوه نيم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

ښنګ ته ایښی بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه__ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول. بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:

__دا اوبه مو له کوم ځایه راوړي ؟

مور یې په حیرانی ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:

__له کارېزه!

سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوړ وهل.

ښځې چلمچي د باندې ویست.

سړي په خپله خوله د بړستن پېڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.

د دروازې کړپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.

سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکي یې مړ تاو راووت. ویې ویل:

__له کارېزه اوبه مه راوړی.!

ښځې په حیرانی ورته وکتل.

سړی وارخطا شو:

__ما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.

ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پېڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:

__کارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.

هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالي یې وویل:

__لالا! تبه دې ښه شوه!!!

سړی غلی و. .

هلک وویل:

__وېرېدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__ګولۍ دې راوړې ؟

هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:

__لالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاذابوه.

هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:

__زه به یې وولم.

سړي مړاوي وخندل:

__نه! په ټوپک به ژوبل شي.

__نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ـــغوا ترې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسيدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
ـــکاريزه ته يې مه بيايه!
ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
ـــاوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چايو ډکه پياله د سړي تر خنګ کېښوده. ورو يې وويل:
ـــدا پسې وخوره!
سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې يې سپينه ګولۍ ښکارېدله.
سړي ګولۍ ور واخيسته ، خولې ته يې واچوله ، ويې ټوخل ګولۍ يې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وويل:
د چايو غوړپ پسې وکه!
ـــنه ! نه يې څښم.
ښځې دسترخوان پرانيست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ويې ژدويله ، ګولۍ له ډوډۍ سره يو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پياله ډکه کړه. سړي په بيړه وويل:
ـــدا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حيرانۍ ورته وکتل. پياله يې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي ګونځې پيدا کړې:
ـــاوف! څنګه درته ووايم ، د کاريزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کړپ شو. هلک په سترې غږ وويل:
په کاريز کې يې مری وموند.
پياله کېره شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوږه يې وسوځېده ، په بيړه له کوټې ووته.
سړی نېغ کېناست ، بالښت يې ليرې کړ ، دوې ګوتمۍ او چرمې بټوه يې ور واخيستل ، بټوه يې پرانيسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ويې نه پيژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، ګوتمۍ يې جيب ته واچولې ، بټوه يې هم ديوال ته نږدې لمر ته تر اېښودل شويو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپرغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپرغې ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپرغه ور مالومه شي. شپېه وروسته د څرخ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته څادرونه ونیول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه تېکه نه کېده. جسد یې سپرغي ته نږدې پر خړه ځمکه پرېښست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر څنګ یې یو څادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر څادر کېناست. ورو یې وویل:

ــ موږ له همدې کارېزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنده تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ــڅه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ــجیبونه یې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پېژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لنډې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر څادر ناست کلیوال وویل:

ــڅنګه مو پیدا کړ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ــنن زما وار و ،ساعت مخکې کارېز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــتېر مازدیګر خو ته کارېزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو؟

شېرمحمد د (نه) په بڼه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ــسپږمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سړي په بیړه د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوته یې وویل:

__تبه دې څنګه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې څنګه شوه؟

__بد نه یم ، پېتاوی ښه رابانديې ولګېد.

ښځه د هغه تر څنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوړدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

__نه! هیچا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په څښلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کارېزه اوبه مرداري دي. له کومه پوه شوې ؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه ؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پېژانده ، په بیړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمیرل ، لس دانې ول.

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و. بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې ځنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.

د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.

ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګېنه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکری یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوته یې وویل:

__ترورې! میلمانه لرو ، یوه__ دوې چکۍ ګوره پور راکه!

ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.

ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:

__ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډي لور.

شېرمحمد غلی و.

 ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:

__هی ، هی ، تشه لاسه ،   ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .

شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.

سرې خپله خبره تکرار کړه!

__باز مامد چیرې دی ؟

ښځې له ځان سره وویل:

__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.

سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په ګرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپږمې ، وړې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.

یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:

__نن د کارېزه کار پاتې شو.

ښځې هماغسې پیالې ته کتل...

سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوته یې وویل:

__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟

ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وویل:

__په یاد دې دي ؟ ...

 غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.

ښځې وویل:

__کومه ګوتمۍ ؟

هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

ښځې وخندل:
ــ هغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کيږي. خدای دې وبخښي ، پلار دي خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژيړې غوا مخکينی پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی يې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوټه يې پسې وويشته ، چرګې منډه کړه ، سړی بېرته پر چوتره کېناست. ښځې په حيرانی وويل:
ــ ولې دې ګوتمۍ ياده کړه ؟
ــ هيڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چيرې دی ؟
ــ خدای خبر! بيا به د کلي له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې بېرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ يې ترلې وه ، پر اوږه يې خړ ، خيرن څادر پروت و.
ښځې وويل:
ــ چېرته ځې ؟
ــ د ولسوالی بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟
ښځې څه ونه ويل ، سړی په بيړه له انګړه ووت.

(۵)

د ماسپښين سيوري ړنګ ول ، شېرمحمد ستړی ستومانه د يوې ويالې تر څنګ کېناست. پټکی يې ليرې کړ ، سپينه پکه ککرۍ او تور تندی يې نرۍ کمرنګه خړې ليکې سره بيل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه ـــ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه شاڅکې يې په تار تار مونډۍ توره ږيره کې ننوتل.

د اوبو چرپا شوه ، شېرمحمد ورمېر کوږ کړ. ژيړه غوا په لغړو نيالګيو کې ولاړه وه. تور اوربوز يې د لښتي په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړې شاوخوا وکتل ، په زوته يې وويل:

ـــ بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غږ را ووت:

ـــ دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتي پر ژی پر يوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته يې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د ليرې پراته غره تر سپينو څوکو هسک ول.

باز محمد وويل:

ـــ لالا! څه وايې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ويالې بلې خواته ولاړ و ، واوره يې خوړه ، په غاړه پورې يې سره لينده ځوړنده وه.

سړې وويل:

ـــ غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

ـــ لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټېدلې دي ، ما وليدل ، غوا يې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

ـــ سيورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پيايلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وويل:

ـــ لالا ، چتکي راغلي ، په يوه مې وار وکه ، لينده خرابه ده ، خدايکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو يې وويل:

ـــ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښی پښې زړه ، شکېدلې کلوشه يې د ويالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بيړه يې پر ځمکه پروت څادر پرانيست ، پلاستيکي څپلۍ يې په پښو کړې ، په خوند يې وويل:

ـــ بندونه هم لري ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

ـــ سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

ـــ تر اوسه لا ختې دي ، و به يې ساتم.

شېرمحمد تړل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر يې ور واخيست ، ولاړ شو ، ورو يې وويل:

ـــ کورته ځم ، له بازاره پياده راغلم ، ستړی يم.

هلک په بيړه څپلۍ وايستلې. ويې ويل:

__لالا! دا ځپلۍ هم درسره یوسه ، په ختو نه شي.

سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:

__لس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟

__ولې ؟

__په ولي پسې يې مه ګرځه! څو کيږي ؟

هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووور ، یو دم يې وویل:

__دیرش زره.

د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:

__څه چتیاټ وایي ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.

هلک ځمکې ته کتل.

شېرمحمد وویل:

__ما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...

هلک یوځل لوځې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نويو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي ځپلۍ په ځادر کې واچولې ، زړو په ختو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتې وختېلې ، باز محمد ته یې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلۍ یې په لاس کې وې.

سړي وویل:

__ژر موړ شوې ؟

هلک هماغسې خپلو څپلیو ته کتل.

زړې ښځې وویل:

__له شکنې (پیاوې) سره یې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده ډوډۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله یې وویل:

__خوند یې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب یې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وویل:

__کاسه لیرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ویستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چلیمچې تر نیمایې ډک و.

شېبه وروسته د ټولو مخې ته له چایو ډکې پیالې ایښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ دیوالونه تورو سیورو نیولي ول.

باز محمد وویل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وویل:

__د خانجان کاکا زوی یادوم.

مور یې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا یې په بد نوم یاداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه یې ویل ؟

هلک وارخطا شو ، سر یې وځړېد.

سړي خپله خبره تکرار کړه!

ـــخه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ـــخبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې ځمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ـــغوا یې په ډېره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی ، هماغسې سپېږمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ـــ مردارې سترګې یې دي ، نور مه ورسره کرځه!
ښځې په غولي پراته پنډ کوت ته وکتل ، بیځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــخه کوې ؟
ـــهیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانی وویل:
ـــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سرې ژبه بنده شوه:
ـــدا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ـــدا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمې کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې ګوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــپیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــکوچینۍ نه یم.
ـــباور وکه ، پیدا مې کړه!
ـــپیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ـــسپین راته ووایه!
سرې خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شیبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

ــګوتمۍ مې په کارېز کې د مږي له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل:
ــدا پرونۍ خبره ده. د کارېزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډېر وخت مې ختې په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کارېز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کارېز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــتر اوسه دې مردار خوړلې دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــچپ!
د هلک له لاسه څپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــغریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې ځمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــد مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــادې! هیڅا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې اینښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــتذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږیره یې نه وه ، اوږدې توري څڼې یې درلودې.
هلک توري سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي توري ولوستل. دزړېدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
ـــ کور به یې پیدا کړي ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
ـــ هو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
ـــ که په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شی.
د سړي سر وخوځېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
ـــ چا ته دي تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
ـــ سل اوغانۍ کمې دي.
هلک خپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ـــ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړې.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډیو واوښت ، مازدیګر قضا سترۍ ستومانه یوه کوچیني کلي ته ورسېد. کلی په یوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا یې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، څنډې ته څپانده سیند روان و ، له سپینو څګونو تورې غټې تیږې راوتلې وې.

شېرمحمد له یوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې ګوښې ولاړې کلا ته ګوته ونیوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټي ول ، غنم تر لویشتې ټیټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرګینې لویې دروازې یوه پله خلاصه وه ، د کلا په مینځ کې ډېران ښکارېده ، سرې او تورې چرګې په وچو خوشایو کې ګرځېدې ، څو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد یوه وړه تیږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، یودم له دروازې یو برګ کوچینی سخوندر راووت ، سرۍ لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخیسته.

په وره کې یوه پیغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترګې یې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې یې سپین دیګی نیولی و.

نجلۍ یودم ټکری په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې لیرې ودرېد. لمر تر لوېدیځې غونډۍ پټ و ، ژیړې وړانګې یې د ختیځو غونډیو پر سرونو لګېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترګې یې پړسیدلې وې ، پنډ اوږده بریتونه یې لرل ، ژېړه وربښمینه لونګۍ یې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نیولې تبر ته وکتل ، ورو یې وویل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد یوه شېبه ودرېد ، بیا یې لویه دروازه وټکوله. جیب ته یې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه یې وویل:

__دریاده مې کړه چې جومات

ناڅاپه یې سترګې رډې راوختې ، په بیړه یې د شېرمحمد له لاسه سپینه پرانیستې پاڼه ور واخیسته ، شاوخوا یې وکتل ، سرې یې تر مټ ونیو.

شېرمحمد په وارخطایي وویل:

__جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش یې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخیسته. ټولې په یوه وره ننوتې.

سړي یودم وخندل ، د شېرمحمد لاس یې پرېښود ، په زوته (زوره) یې وویل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حیران شو ، شاوخوا یې وکتل ، ارته چهار دیوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، یوه دیوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په یوه سره رنګه تراکټور پورې اوږده تېله تړلې وه.

دواړه پر چوتره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
__چاى دم کړى! د ګلاب خان احوال يې راوړى.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړى کوټې ته راغى. تنده يې تروه وه ، په بيړه يې وپوښتل:
__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حيرانى ورته کتل.
سړي په خشکه وويل:
__کوڼ يې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
__دلته څوک پېژنې ؟
__نه
سړي سړه سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. څيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړى وي.
شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، ګوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ يې پر خيرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو يې وويل:
__دا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ويره وويل:
__په بټوه کې پيسې دي.
سړى غلى و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې يې وخوځېدې:
__ګلاب دې خداى وبخښي ، په کاريزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وويل:
__جومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخيست ، ولاړ شو.
سړى يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:
__چېرته!
__جومات ته!

سړي وخندل ، دوه مخکينې غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:
ــکېنه زوروره! ښېتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځي.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پټناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښې وه.
د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او ګوټمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خيرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بېرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډېر نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.
يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د څاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګې نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې مازې په ککرۍ تم و ، تک تور ، پيچلې ويښته يې لرل ، له رنګه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.
يوه يې وويل:
ــای سړې! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وويل:
ــنيني دې راوړې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جينګه کړه!
ــيو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ويل.
لومړني هلک تو کړل ، لاړې پيالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
هلک وويل:
ــښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارينه غږ واورېدل شو.
ــدلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.

برېتور سړي وويل:

__زامن مې دي.

یوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتيا ماته کړه :

__د کوم ځای یې ؟

د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:

__د ګودر د کلي.

نوم دې څه دی ؟

__شېرمحمد.

__څه کاروبار ؟

شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:

__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.

سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل ، تبر ته يې لاس ور رسېده.

برېتور سړي وويل:

__کلی مو خبر دی ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.

سړي وويل:

__کليوال مو په دې پوهيږې چې ته دلته راغلی يې ؟

__نه! صيب.

__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟

__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليږه ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده.

برېتور سړي سړه ساه واخيسته ، ويې ټوخل. ورو يې وويل:

__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟

__صيب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.

برېتور سړي وخندل:

__او ځان دې غلی ونيو.

د شېرمحمد سر وځړېد.

سړي وويل:

__ډېرې پيسې وې! ولې دې راوړې ؟

__صيب! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.

د ماښام د اذان غږ شو.

ټولو خپل څادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې يوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.

له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته يې وويل:

ــښه تبر دی.
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژیړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ــپکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــصیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه بړستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په بړستن کې ننوت ، د بړستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفی یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په بړستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټېټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې ،. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترګې رنې کړې ، شور او زور و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.
يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.
د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:
__مه يې پرېږدئ!
دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.
شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستوڼو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.
ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:
__څه ټکه راپرېوته!
شېرمحمد ورسۍ ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېټور سرې را تاو ول ، سرې ښکاري ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.
شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.
د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:
__دروازه خلاصه که!
شېرمحمد تر اورسۍ ووت ، پلاستيکي بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېټور سړي زورونه وهل...
شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخڅه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوڅو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و.
بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.
شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.
سړه سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رنې اوبه يې پر مخ وشخيدې. بېرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...
شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوټه (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلې يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، ټټر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سړې خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه وېښته ورسره وړل.

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سړې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.
اوږه يې له يوې لويې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.
لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګنو څپو اخيستې وه.
شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.
پشهاری ډېر شو ، سړي مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لويې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهاری يې خوت.
شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، هماغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلي وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل.
ځای ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور__ پينځه ګزه ليرې وه.
شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.
نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نری وينه روانه وه.
تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پړمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زګيروی يې شو ، ښسده پرېوته.
شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، څادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليری پراته ول.
سړي خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په څادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنې يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.
شېرمحمد څادر پرې هوار کړ ، يخني وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټي کې يو څوک ولاړ و.
شېرمحمد پړمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم ړنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.
شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيږو مينځ ته ور کش کړه ، غلی کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سړی څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه وربښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولی و.

له پورته دوه تنه راغلل ، یو یې ټیټ شو ، د اوبو له ژۍ یې یوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېتور سړی هم ورغی ، له ونې ټیټ څوان کمره ته ګوته ونیوله ، دوی خبرې کولې ، غږ یې نه راته ، د څپو غړمبهاری خوت.
درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټیټ شو ، د دوو تیږو تر مینځ په یوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وټوخل ، سړي یې پر خولې لاس کېښود ، ساه یې تر پزې راوخته.
غوږ یې ونیو ، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر څنګ تېر شول.
شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سیند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.
یودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بیړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې یې وهلې.
سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس لیرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخیسته ، چیغه یې کړه ، شېرمحمد یې پر خوله لاس کېښود ، سر یې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.
ناڅاپه یې ګرېوان وشلېد ، لاندې یې وکتل ، د نجلۍ ګوتې یې په ګرېوانه کې بندې وې.
شېرمحمد په غوسه وویل:
ــوژنې مې!
د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وویل:
ــخوشې کوم دې ، خوپه یوه شرط ، چیغې به نه وهې ؟
د نجلۍ تور اوږده باڼه سره ورغلل.
شېرمحمد د هغې له خولې لاس لیرې کړ. نجلۍ په بیړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونیوله ، په شدت یې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وویل:
ــد خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!
نجلۍ شاته شوه ، ولې یې ډبرې ته ولګول.
شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلۍ څان پکې وپیچه ، غلې کېناسته.
سړي وویل:
ــد کور وال دې در پسې ګرځي.
نجلۍ غلې وه.
سړي غړۍ اوږده کړه ، لیرې د لویو ډبرو په مینځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.
سړي وویل:
ــته لیونۍ یې ؟
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. یودم یې کوکه کړه ، د سیند د څپو خواته یې منډه واخیسته.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پړمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر څمکه ولګېدل ، نرۍ درد یې په سر کې تیر شو.
نجلۍ چیغه کړه!
ــخوشې مې که !
سړي تر مټ ټینګه نیولې وه. نجلۍ ژړل... د سیند خواته یې زورونه وهل...

ژړا یودم غلې شوه ، سړي ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپینو څکونو نیولې وه ، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد سړه ساه ویسته ، د نجلۍ مټ یې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمرد لیرې غره د څوکو سپینې واورې ځلولې.
سړی یخنۍ واخیست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستوڼو کې یې لاسونه ننه ایستل ، ځنځیر یې کش کړ. پزې ته یې لاس ور ووړ ، وینې وه.
شېرمحمد حیران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې یې رڼې کړې ، سړي ته یې وکتل ، کېناسته ، سر یې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پیچلو وېښتو څوکې یې پر ځمکه و لګېدې ، یودم یې په چیغو چیغو وژړل.
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنیو برخو لګېدلې ، لاندې سیند په سیوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځینو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، لیرې یو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سیرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته یې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وویل:
__بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپین یې سرو رګونو نیولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) یې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه یې سره وه.
شېرمحمد وویل:
__ګوره! زه ملا نه یم ، خو له ملایانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ یودم کوکه کړه:
__هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لینګې ولړزېدل.
نجلۍ په چیغو چیغو ژړل...
ښه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سیوري پیدا کړل ، د سیند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر یې ور واخیست ، ویې ویل:
__زه نو ځم.
نجلۍ په بیره ورته وکتل ، سلګۍ یې شوې ، ورمېږ یې کوږ کړ ، څپې په تورو ښویو تیږو لګېدلې.
سړي وویل:
__لیونتوب مه کوه!
نجلۍ سیند ته کتل... یودم ولاړه شوه. سړی یې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونیو ، چیغه یې کړه!
__ته مې هرات ته بیایې ؟
د سړي ځنګنونو پرک واخیست.
نجلۍ په بیړه د کیڼ لاس لستوڼی ور ټول کړ ، څلور ژیړ بنګړي ښکاره شول ، په غریو کې یې وویل:
__سره زر دي ، ټول یې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حیرانی ورته کتل....

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد ځنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.
شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ
__لاس مې پرېږده!
ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو__چیغو یې وژړل.
شېرمحمد وویل:
__زه غریب سړی یم ، بدنامې ده ، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیږو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانی ورته کتل ، څادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
__له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ چیغه کړه:
__څم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:
__ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره ووینې ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.
نجلۍ وویل:
__ته مې هرات ته بیایې ؟
__هو!
نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:
__تا قول راسره وکړ!
شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل...: یودم یې په وارخطایي وویل:
__ له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ وویل:
__هلته تلی شو ؟
شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.
نجلۍ وویل:
__د اوبو پخوانی ژرنده ده.
سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزیدلی و.
دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې څنډو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوږدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړۍ اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه یې سوري وو ، له بامه هم څو ځایه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سرې ورته وکتل ، له خیرن څادره سپین مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پیچلي لانده ویښته راوتلي وو.
شېرمحمد دیوال ته مخ ور نږدې کړ ، له یوه سوري څخه یې د باندې وکتل ، کلیوال د سیند پر ژۍ مخ کښته روان وو ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وویل:
__هغوی فکر کوي چې ته مړه یې.
نجلۍ غریو واخیسته ، سلګۍ یې شوې ، یودم یې وژړل.
دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، یوې یې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غځا یې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وویل:
__کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کلیوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
__تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بیایې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی یې تریو شو ، په نیولي غږ یې وویل:
__زه کور لرم ، خلک به څه وایي چې پردی نجلۍ یې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونیو:
__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__نه!
نجلۍ چیغه کړه!
__ غیرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غریو کې وویل:
__ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
__سمه ده ، بیایم دې.
__ته دورواغ وایې!
د سړي په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
__د غزني په اولیاوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، لیرې ، تر هسکو تیرو ور هاخوا د کلیوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__د غزني تر ښاره دې بیایم ، د هرات موټر ته دې ور خیژوم. نور به په خپله ځې.

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چیغه کړه!
ـــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرې یې له خیرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره یې وویل:
ـــ اجب جنجال راته پیدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وویل:
ـــهرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غریو واخیسته.
ـــهلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل ، په ملنډو یې وویل:
ـــپه لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپینو پښو د څادر پیڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ یې وکتل ، ورو یې وویل:
ـــ موږ باید په ډبرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټیټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته یې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شېبه وروسته دواړه د سیند پر غاړه لویو ډبرو ته ورسېدل. مخکی لاړل. اوبه په ټیټه کې روانې وې ، پورته تر تیږو ور هاخوا یواځې د کلي د هدېرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګړندي ګامونه اخیستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، یوځای یوه بوډا د سیند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی یوه شېبه د ډبرو په مینځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټیو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شیلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ یې منډه واخیسته ، د سیند د څپو غږ ورو ورو لیرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر یوې ټیټې غونډۍ واوښت ، په یوه لویه ډبره کېناست ، شاته یې وکتل ، نجلۍ لیرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخیسته ، تر څنګ یې وکتل ، د کلي څنډه ښکارېدله ، کورونه په ټیټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټیو په غاړو د چنارونو یې پاڼو څانګې برېښېدلې ، سیند کوږ ، ووږ روان و.
مخ یې وګرځاوه ، نجلۍ په یوه هواره ډبره ناسته وه ، سر یې ځوړند و ، تېزه تېزه سا هـ یې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بیره ورته وکتل ، په خواره خوله یې وویل:
ـــد خدای له پاره ، یوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پیڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ایستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کیڼې پښې غټ نوک یې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې یې وینې روانې وې.
سړی په یوه تیږه کېناست ، تندی یې تریو شو ، په غوسه یې وویل:
ـــکمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټینګه نیولې وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سړي لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونیو ، په خشکه یې وویل:

ـــیوه ورځ مزل لرو.

حرکت یې وکړ ، نجلۍ ګوډه ـــ ګوډه پسې روانه شوه.

دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پیڅکه کې ګامونه اخیستل ، سیورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوی رابوټېدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپین پتنګان له بوټو پورته شول.

پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نیمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به یې وکتل ، په لویو ډېرو پسې به یې لاس ونیو ، بېرته به یې ګام واخیست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپینې وریځې ور روانې وې.

ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کینې پښې ټولې ګوتې یې په وینو سرې وې.

نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پوندې ازغی ایست ، پر سپین تندي یې مړه خوله پرته وه.

شېرمحمد د خپل کوټ ځنځیر کش کړ ، ویې ایست ، د تبر تېره څوکه یې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سیخه کړه ، لستونی بیل شو.

نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...

سړي لستونی په مینځ کې نیم کړ ، بوټونه یې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، ورو یې وویل:

ـــ ټادر.

نجلۍ ټادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د یوې تیږې شاته کېناسته.

سړي له ټادر څخه څو نرۍ ټراډې وایستې.

شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو یې وویل:

ـــتلی شم.

نجلۍ غړی اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستې وو ، د ټادر نرۍ ټراډې ترې تاوې وې.

نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بیړه ورته وکتل ، د هغې سپین غاښونه ښکارېدل ، یودم یې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، غلې کېناسته.

شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو یې وویل:

ـــ دا په پښو که.

روان شو.

نجلۍ یوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کینې پښې ښه ګوته یې پرې وتړله ، پلاستیکي ازاد بوټونه یې په پښو کړل ، په ټادر کې یې ځان وپیچه ، ګام یې واخیست ، تر لوڅو پښو ښه ول.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وریځو نیولی و ، سوړ باد چلېده.

پاو ووت ، اسمان وغړمبېد ، پر ځمکه د باران ټاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې تراډې کرښېدې. یو ځای هسکې تیږې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، یوه پلنه تیږه د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې یې ورته ولګول ، د باران څاڅکې یې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد څړېدلې ټوټې ور پورته کړې ، کلکې غوټې یې ور واچولې ، نجلۍ ته یې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې یې لړزېدې...
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، ورو یې وویل:
ــنوم دې څه دی ؟
ــتورپیکۍ.
ــخور دې په هرات کې واده ده ؟
ځواب یې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل.
تورپیکۍ وویل:
ــهو.
یو دم غریو واخیسته ، سلګۍ یې شوې ، په ژړغوني غږ یې وویل:
ــزما ورورکی دې څنګه پیدا کړ ؟
شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، نجلۍ پورته وریځو ته شنې سترګې نیولې وې ، په سپینه زنه پورې یې رڼه اوښکه څړېدله.
سرې بېرته ځمکې ته وکتل:
ــپه کارېز کې!
ــخراب شوی و ؟
شېرمحمد وویل:
ــورېږ یې ؟
ــنه.
ــځو ؟
تورپیکۍ هماغسې وربځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:
ــناوخته دی.
نجلۍ په غریو وویل:
ــاخر یې په بلا وخوړ.
غلې شوه ، بېرته یې شونډې وخوځېدې:
ــډېر مې ورته وویل چې له تره لیرې ګرځه ، نه یې منله ، خپل حق یې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــد څه شي حق ؟
د تورپیکۍ سلګۍ شوې:

ــورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پرې اچول شوی وای.
ــپلار دې مړ دی ؟
نجلۍ سړه ساه و اېسته:
ــهو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د ټوپک خوله ور اړولې وه.
تورپيکۍ غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟
ــهو.
او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟
تورپيکۍ اوږده بانه سره وروستل.
شېرمحمد وويل:
ــورور دې واده درلود ؟
ــنه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېبو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، څو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.
تورپيکۍ سړه ساه واخيسته ، غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، څادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه څرمنبکۍ په ځمکه ولوېده.
شېرمحمد وخندل:
ــبې ازاره ده ، ته ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منډه نه شي اخيستی.
تورپيکۍ ځمکې ته کتل ، څرمنبکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، وړې ژېړې پښې يې خوځولې...
نجلۍ بېرته په څادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.
شېرمحمد وويل:
ــله کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
تورپيکۍ سړه ساه واخيسته ، ورو يې وويل:
ــد سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختي خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (34

غوسې) ډک غږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کارېزه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلې شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
__بیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
__باران ودرېد ، نه ځو ؟
نجلۍ څرمښکۍ ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
__د تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر دېره یې په غیږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مساپري ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې تړلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
__ځو!

(۹)

شپه وه ، پورته رانه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

تورپيکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بتۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تبغنه پرته وه ، يو ګړی دېوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلي کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې توتې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په بړستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلي خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستوني دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

هلک وویل:
__ څادر دې چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__ په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
__ امانت دې ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
__ هو.
__ څه یې ویل ، د مرې د وړلو له پاره څه وخت راځې ؟
__ خدای خبر! ژر.
ښځې برستن لیرې کړه ، ورو یې وویل:
__ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
__ نه! وږی نه یم.
__ زویه! الوګان تیار دي ، په تناره کې به یې تیټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
__ موړ یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__ وږی نه یم.
ښځې یوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، څراغ ته یې ور پوکړل ، ورو یې وویل:
__ ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.
د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:
__ چېرته ؟
سړي وخندل:
__ یو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي ، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وویل:
__ وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کاریز کنې دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسیږي.
شېرمحمد وخندل:
__ زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:
__ خدای دې له سختیو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواوښت ، ورو یې وویل:

ــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ يې ونيو ، خرهاری اورېدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برېستن ورواخيسته ، ورو يې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ، دالان ته لاړ ، د تناره سر لوڅ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپيکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برېستنه په غولي کېښوده ، ورو يې وويل:
ــهرات ته تګ پيسې غواړي.
د نجلۍ سترې غږ يې واورېد:
ــيو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بيړه له دالانه ووت.

(۱۰)

یودم چیغه شوه:

ــ بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوټه سړې هوا ونیوله.

شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې زړې راختلې وې.

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

ــ څه خبره ده ؟

یودم یې زړه ولړزېد.

د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:

ــ څه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

ــ به ، به ، بلا!

چیغه یې کړه!

ــ په دالان کې بلا ده.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:

ــ لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

ښځې وویل:

ــ دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟

ــ تږی وم ، له ګړې مې اوبه را اخیستې.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ــ ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

ــ لالا! په کوران که درواغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، زګیروی یې شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

ــ ورور دې ستړی دی ، له خوبه یې مه باسه.

ــ ادې! بلا ده.

شېرمحمد چیغه کړه!

ــ چوپ!

هلک په برستن کې ننوت.

ښځې څراغ ته ور پو کړل.

ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

ــ ادې! تږی یم.

څراغ ولګېد.

شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې ټکری په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

ـــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه یې څراغ ور واخیست ، له کوټې ووت.
تورپیکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا یې له خیرني برستني په راوتلې سپین مخ لګېدله ، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد ګرۍ کوږ کړ ، پلاستیکي بدنۍ تر نیمایي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زړه یې تر خولې راووت.
زړه ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې یې زډې راختلې وې ، نجلۍ ته یې کتل...یودم یې له خولې څګونه راووتل ، ړنګه شوه ، سر یې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخیسته ، غبرګ لاسونه یې ترې تاو کړل. تورپیکۍ چیغه کړه ، کېناسته ، په بیړه یې ځادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زړه ښځه په غیږ کې واخیسته ، ورو یې وویل:
ــځراغ درسره راواخله.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
سرۍ له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخیست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېیسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتلیو زډو سترګو یې په ګونځې ګونځې ځادر کې پیچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو ، چیغه یې کړه ، لاس یې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بیړه تر دواړو مټو ونیوله. وېې ویل:
ــپښې یې ټینګې ونیسه!
تورپیکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه یوه شېبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
تورپیکۍ په وارخطایي وویل:
ــپیریان یې دي ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ــتندی یې وینې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو یې وویل:
ـــ صندوق وګوره ، یوه ټوټه پیدا که!
تورپیکۍ لرګین صندوق ته ور وښوېده ، دړه یې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ یې په ځنګ ووهله ، هغې پر غولې لاس کېښود.
هلک په بیړه یوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته یې ونیوله ، سرې په خشکه وویل:
ــدا خو پرتوګ دی.
تورپیکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې ، یو لوی دسمال یې راواخیست ، د دسمال یوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه یې کړه ، څو چرموړلې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال یې سړي ته ونیو ، له غولې یې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه یې د نجلۍ له ګوتو ویستل ، په صندوق کې یې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته یې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پیکۍ وره ته نږدې ، خړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ایښی و ، نجلۍ ته یې په کرکه کتل.

ښه شېبه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نیولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپیکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بتۍ یې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته..
پاو ووت ، د ښځې زګیروی شو ، سترګې یې رڼې کړې ، شېرمحمد ته یې وکتل ، مخ یې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وویل:
__ادې! ته سمه نه یې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غریو واخیسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__زه به توله کیسه درته وکم.
ښځې په نیولې غږ وویل:
__دا مرداره دې له کومه کړه ؟
ویې ژړل ، دیوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__خبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وویل:
__ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__تورپیکۍ نومېږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
__زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرمیږې نه ، نوم یې هم اخلې.
سړي چیغه کړه:
__دا دهغه مړي خور ده ، ورور یې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سیند ته واچاوه ، له اوبو مې راویسته ، بله چاره نه وه ، دا باید تر هراته ورسوم ، هلته یې خور اوسیږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نیولې غږ یې وویل:
__ د خلکو خولې به ښنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم یوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وویل:
__همدا اوس یې له کوره وباسه!
سړي چیغه کړه!
__چېرته لاړه شي!
__بلا مې ورپسې ، موږ خو یې ذمه نه ده اخیستې.
شېرمحمد وویل:

ــګوره ادي! له خدایه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه یې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به یې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

ــولې! له لوټې خو نه ده پیدا! پلارګنی لري ، ته یې بدې کولای شې ؟

ــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.

ښځه ورور ورو سونګېدله...

بازمحمد وټوخل.

شېرمحمد وویل:

ــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!

هلک وارخطا سترګې ور واړولې.

شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړې په یخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.

ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، بېسېکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سړی په بړستن کې ناست و ، هلک هم لرګین صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته یې کتل...

د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ ګلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیالې وکړنګېدې ، سړي په بیړه له سره بړستن لیرې کړه ، پر دسترخوان څو پاستې ، پیالې او توره چایجوشه ایښې ول.

تورپیکۍ په ریږدېدلې غږ وویل:

ــبوره مې پیدا نه کړه!

ښځې ور وکتل ، چیغه یې کړه:

ــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راګډه شوې!

تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.

ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ــبوره را واخله.

باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان یې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.

سړې پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، یو سوځېدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده.

وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله.

شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمینځل شوي ول ، پلاستیکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.

شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په اېرو توره وه ، ورو یې وویل:

ــلمر راوخوت ، نن تګ نه کیږي.

نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست.

نجلۍ وویل:

ـــتاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سرې کېناست ، پياله يې له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل:
ـــادې! ضد مه کوه ، چای وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل:
ـــلالا! ګلمير خبر دی.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځای کې کېناسته ، سترګې يې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــله کومه ؟
ـــويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولې کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سرای کې يې نجلۍ ليدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
ـــاوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
ـــګلمير پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل:
ـــتا څه ځواب ورکړ ؟
ـــهيڅ! منډه مې راواخيسته.
زړه ښځه اوږده وغزېده ، سونګې يې شو ، بړستن يې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړی اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نيمکښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل:
ـــد ګلمير وړه خور ده ، وايي چې يو اورلګيت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بېړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتې ژيړ ويښته يې ول ، شاوخوايې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
ـــووزه له کوره!
نجلۍ په بېړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندی يې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
ـــد سپي لور يې د جاسوسی له پاره راليږلې وه.
د ښځې ژرغونی غږ يې واورېد:
ـــخپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
ـــبس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخيستی و.

شېرمحمد په خشکه وویل:
ــولې داسې راته ولاړ یې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی یې ، غوا له لوږې مړه شوه.
هلک په بېړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست ، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
ښځینه غږ یې واورېد:
ــد بازمامد مورې!
زړه ښځه په بیړه کېناسته ، ټکری یې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.
د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګیله من انداز وویل:
ــد خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟
د شېرمحمد مور په خواره خوله وویل:
ــد ګل میر مورې! خدایکه یې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
ــوی ترورې! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي ، تندي ته یې وګوره ، څومره پړسیدلی دی.
زړه ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې یودم وخندل:
ــهغه نجلۍ څوک ده ؟
زړې ښځې په بیړه وویل:
ــکومه نجلۍ ؟
ــوی ترورې! ځان ولې ناګاره اچوې ، په خپله مې له بامه ولیده ، تکه سپینه ، نری نجلۍ وه ، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.
زړه ښځه وارخطا شوه:
ــهغه ، هغه
شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چیغه یې کړه!
ــته یې څه کوې ؟
چاغې ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلې غږ یې وویل:
ــوی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شېرمحمد چیغه کړه!
ــپه تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!
ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله ، په منډه له دروازې ووته.
زړه ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر یې وځړېد ، یو دم یې وژړل.
شېرمحمد ورمیر کوږ کړ. تورپیکی د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان یې په ځادر کې پیچلی و ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوځه کې ولاړول ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد تر چوترې کېښته شو ، ځوانانو منډه واخیسته ، سړی ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زړې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سړي له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:
__دا زما ټیکری دی.
شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:
__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟
زړې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
د سړي سر وځړېد:
__ته وwایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟
ښځه غلې وه.
شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:
تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلې وي ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته وwایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟
شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:
دا نه چې زه زړه نه لرم ، څوک مې نه خوښیږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالویږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمیرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته وwایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه وربانديې ورور شو او راسره جوړه شوه.
د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!
سړي دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.
شېرمحمد شاته وکتل ، زړې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.
شېرمحمد په لوړ غږ وویل:
__راځئ!
بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سړو ټېټ سرونه نیولي ول.
بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سړی پر چوتره وخوت. په رپېردیدلي غږ یې وویل:
__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لري.
شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.
شېرمحمد په ولاړو وویل:
__څه رنګه چای ، تور که شین ؟
بوډا وټوخل ، په رپېردیدلي غږ یې وویل:
__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو څو خبرې به سره وکو.
شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:
__په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رپېديدلي غږ وويل:
__زويه! دا رښتيا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وويل:
__د بازمير زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انګړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې شادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
__زويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__دا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راويست.
د کليوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بيړه وويل:
__نو دلته څه کوي ؟
__زه هلته ورغلی وم.
کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا وويل:
__تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
__کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور ور وژلی ، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.
بوډا په ترېو تندي وويل:
__ښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
يوه کليوال وويل:
__اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ـــدا دهغوی کار دی. سپکه يې ور اړولې ، بايد چې ويې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وويل:
ـــنظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ـــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بيره سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ـــبدي ته يې زه ولاړ يم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص ياست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په رېږديدلي غږ يې وويل:
ـــمور غاړې درباندې خلاصې کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو يوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زړه ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
تورپيکی له دالانه راووته ، ژړل يې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود. ، سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:
ـــزما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ـــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر تړلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور ټوپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ يې تک تور ښکارېده.
سړي په بيره د هغې پرسر ګوتې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوی ته.
زړه ښځه پر نجلۍ ور پرېوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رڼې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ـــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ـــ خوک خو به ژوبل نه وي.
ـــنه.

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
__د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش وړو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له ټوټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
__زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ څادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
__ته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
__لېونتوب مه کوه.
څنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر ترلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
__تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
__اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خيرن ټکری ولوېد.

(١١)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غونډې لرګینې دروازې یې لرلې ، دروازې پورې وې ، یواځې یوځای په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل ، څو ګامه لیرې څلور_ پینځه خیرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته یې مړې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، لیرې په یوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښه کښته کړه ، ورو یې وویل:

_ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سیټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وویل:

_له ما سره سیاه سره ده.

_موټروان وخندل:

_وروره! د مخې په سیټ کې دوه تنه کېنوو.

_نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، یوه یې وویل:

_موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، توریپکی‌خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خیرن ټکري کې یې ځان تاو کړې و ، پلاستیکي چوټې (څپلکې) یې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بیا نجلۍ کېناسته.

موټر یو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به یې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مینځ څلور ګوټې فاصله وه.

له نیم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نبغ زرګری ته لاړل او د سرو زرو یو بنګړی یې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې یې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی_ واړه موټر ولاړ وو ، خلک یوې بلې خواته ګرځېدل ، یوه موټروان چیغې وهلې.

_کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه یې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقیما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

_کندار ، کندار....

یو چا وټوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټینګه کړه. دی ورغی ، بوډا وویل:

_پیسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حیرانی ورته کتل.

سړي پیاله له چایو ور ډکه کړه ، د لاس ګوټې ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــاوو بجو ته له کابله بسونه رارسيږي ، سيده هرات ته ځي ، هم يې کرايه کمه ده او هم يې سيټونه هوسا دي.
بوډا په پلاستيکي خيرن غاب کې د اېښې ډوډۍ ځنډه ور پرې کړه ، ورو يې وويل:
ــزه هم هرات ته ځم. سره ملګري به يو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وويل:
ــوږې يې ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
سرې سر هسک کړ ، تورپيکۍ د لرګين تخت تر ځنګ تورو بوټناکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وويل:
ــوخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
ــڅه ؟
ــله بيګا راهيسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد يوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ يې وويل:
ــکباب ، قابلي ، کړايي ، څه شی درته راوړم ؟
سرې چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځايه ناره کړه!
ــدوه چايه!
شېرمحمد د تخت په ځنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا يې پرې ولګوله ، تر ځنګ يې تورپيکۍ ته وکتل ، يوه خوا غاړه يې ښکاريدله ، غوږ يې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو وېښتو څوکې يې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ يو ځوان ناست و ، تر غاړې يې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
شېرمحمد ، تورپيکۍ ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــټکری دې سم که!
نجلۍ په بيړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته يې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولې دوه واړه ګيلاسونه کېښودل ، بيا يې په منډه غبرګې چاينکې او په پلاستيکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګيلاسونه له چايو ډک کړل ، ويې ويل:
ــد خدای فضل درباندې وشو. مره وې.
نجلۍ ګيلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې يې وخوځېدې:
ــتاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
ــبدۍ ته پلمه نه پيداکيږي ، ما خو نه يې راتښتولې ، زه خو دې يواځې تر هراته رسوم.

د تورپیکۍ سر وځړېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
ـــژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
ـــژاولې درته واخلم.
تورپیکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وځړېد:
شېرمحمد وخندل:
ـــاحسان نه دربانديې اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
تورپیکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
ـــد خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
تورپیکۍ ورته وکتل:
ـــنه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
ـــنوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
ـــتېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
ـــها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
تورپیکۍ په ټیټ غږ وویل:
ـــته هرات ته تللی یې ؟
ـــنه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوته (زوره) یې وویل:
ـــبس راغی.
شېرمحمد د هوټلي شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اوږده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتنې سیټ ته ځانونه ور ورسول ، تورپیکۍ ښیښې ته ور وښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخڅې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیاني به چابکې ورسره روانې وې ، د ګڼو کمیسونو ګردې لمنې به یې خوځېدلې.
یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
څو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد تورپیکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو یې وویل:
__ځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، څو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کېناستل. سرې یوه مالټه سپینه کړه. تورپیکۍ ته یې وکتل ، د سپینې ښکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځېدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
__دا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. تورپیکۍ یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
__په قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را اېستلې دي.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(۱۲)

هوټلي وويل:

ــيواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه دربانديې راځي.

شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلي ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده څو نجونې څرخېدلې...

هوټلي وويل:

ــڅه وايې ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــڅه ؟

ــکوټه نيسې ؟

ــهو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:

ــنوم دې ؟

شېرمحمد

ــولد ؟

ــڅه

ــد پلار نوم ؟

ــګل محمد

ــدا نجلۍ څه نوميږي ؟

د شېرمحمد تندي ګونځې پيدا کړې:

ــڅه يې کوې ؟

هوټلي وخندل:

ــموږ بايد د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايي چې د امنيت له پاره ښه دي.

شېرمحمد وويل:

ــتورپيکۍ.

د پلار نوم ؟

ــنه پوهيږم.

هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

ــد ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

ــدا نجلۍ دې څه ده ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

ــهيڅ ، نه ، نه ، ښځه.

تورپيکۍ په بېره مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

ــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دريشۍ کې له ونې ټيټ سړی پر زينو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوي راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو يې وويل:
ــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ــدا نجلۍ دې څه کيږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، توريېکۍ يې تر مټ ونيوله ، دواړه د لويې ښېښه يي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د توريېکۍ مټ ټينګ نيولی و ، دواړه د کتار څوکيو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چيغه کړه!
ــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، توريېکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خيرن ټکري پيڅکه يې د يوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپينو کاشيو ولګېده ، مالکه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه يي دروازې ووتل ، مخامخ يې پر عمومي سړک منډه ور واخيسته ، د يوه موټر له ټايرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د څنګ ښېښه ټيټه شوه ، يوه ځوان سر راويست ، په خشکه يې وويل:
ــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، يواځې ارته سږمې يې د سوځېدلې ربړ له بويه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پياده رو کې يې منډه کړه ، شېرمحمد په بيړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپينې رڼا وې ښکارېدلې ، ليرې د هوټل تر مخ په سپينه رڼا کې د تورې دريشۍ والا ولاړ و ، يو لاس يې غوږ ته نيولی و ، بل لاس يې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبايل خبرې کوي.
شېرمحمد يوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې يې ګړندي ګامونه اخيستل....
دواړو د کوڅې تر پايه په يوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا يې پر سترګو ولګېده ، ګامونه يې ورو کړل ، يو کوچينی موټر ، په چټکۍ تر څنګ تېر شو.
شېرمحمد سړه ساه واخيسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتيا وه ، دوی يواځې د خپلو بوټونو او څپلکو د تليو ټکا اورېدله ، کله کله به له ليرې د يوه موټر ژېړه رڼا د تړلو دوکانونو پر سپينو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تاميرونه په مخه ورغلل ،په ځينو کې به د ګروپونو ژيړې او سپينې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته توريېکۍ ودرېده ، په نيولې غږ يې وويل:
ــچېرې ځو ؟

د شېرمحمد سر وځړېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سیمېټي زینه کېناسته.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
شېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:
__زه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
__کاشکې له هغه سپین ږیري سره تللي وای ، څومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو ؟
شېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې څو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکینی سپی ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول ، سرونه یې ځړېدلي وو.
یو موټر ښویه تېر شو ، خو یودم یې بریک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمېټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یودم یې وخندل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یواځې د تورپیکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... شېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی ځادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. تورپیکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر ټیټ شو.
شېرمحمد وویل:
__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکې لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی یې پر ښیښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکي ورغړېد. په رڼه لېکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې .. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
__نان نیست.
شېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککرۍ ، وړې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول..
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:
__کپه نمیفامي ، نان نیست!
یودم غلی شو ، په خړ ځادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښیښه کش کړه ، د شېرمحمد او تورپیکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

بوډا وويل:
ــمسافر استين ؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو ،. د ښنګ دروازه يې خلاصه کړه ، ورو يې وويل:
ــبياين ، هوا سرد است.
دواړه نانوايي ته ور ننوتل.
بوډا په بيړه زړه برېستنه تر کونجه ونيوله ، توشکه يې ور واخيسته ، د تناره تر ښنګ يې ويره کړه ، ورو يې وويل:
ــبشينين.
دوی کېناستل.
بوډا د بالښت تر ښنګ اينبې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر يې کېښوده ، و يې ويل:
ــاز کجا آمدين ؟
کوم ځواب يې وانه وربېد.
ويې خندل:
ــپشتون استي ؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
ــهو.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ــفارسي ميفامي ؟
ځواب يې وانه وربېد.
ــد کوم وطنه راغلې يې ؟
ــله غزني.
د بوډا خندا زور ونيو ، په خوند يې وويل:
ــشه ، شه ، شه ، د زيارتونو وطن راغلی يې.
يو دم يې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
ــسلام ، سلام ، زيارتونو ته سلام.
لاس يې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو يې وويل:
ــمسافر خانه ته چرا نه يې تلی ؟
شېرمحمد وويل:
ــپيدا مو نه کړه ، نابلده يو.
توريېکی ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځرېد.
بوډا وخندل:
ــډوډی مو خوړلې دئ ؟
ــنه!
ــنن له غزني راغلی يې ؟
شېرمحمد وويل:

ـــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خیرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې یوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، ښنګ ته اېښی تر موز یې راواخیست ، خیرنو پیالو ته یې لاس ور وغځاوه ، دواړه پیالې یې له چایو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سړې ډوډۍ یې پر اخبار کېښودې. ورو یې وویل:
ـــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور ټیټ کړ.
تورپیکی ورو وویل:
ـــورته ووایه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپینو بغورو کې سرخې ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ـــاصلي نوم یې څه دی ؟
ـــمامد حنیف ، انجنیر دی!
بوډا وخندل:
ـــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وویل:
ـــخور یې ورته ناسته ده ، نا بلده یو ، درک یې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونیو.
ـــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شې پیدا کولای.
تورپیکی یې په خبرو کې ور ولوېده:
ـــد کور تر ښنګ یې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
ـــهلته خو زیاد کورونه وجود شته. خیر ،منارونه پیدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووایې ، رسوي .
دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چایو د سوړولو (ښښلو) غږ هم پورته شو.

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه ، د لاوډ سپیکر تېز غږ یې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا یې وکتل ، تورپیکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ ځادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچینۍ ذغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ یې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ یې واورېد:

ـــخوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې وموښکلې:

ـــهو

بوډا وویل:

ـــاوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښیښه یې لاس تېر کړ ، د باندې لا تیاره وه. ورو یې وویل:

ـــتورپیکۍ !

نجلۍ وېده وه.

سرې خپل غږ په زوته کړ!

ـــتورپیکۍ !

ځادر وښورېد.

شېرمحمد وویل:

ـــسهار دی ، ځو به ، نانوایي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکری یې پر سر سم کړ.

بوډا وویل:

ـــټکسي موټروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره یو ځای له نانوایي ووت. د باندې تیاره وه ، پورته ستوري ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتیا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، یوه تن یوه اوږد ده جارو سړک ته نیولی وه ، خاورې یې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه یې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې یې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وویل:

ـــمنارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس یې لوېدیځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مینځ کې یې تر یوه ځایه بې پاڼې بوټې او لغړ نیالګی ښکارېدل.

ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختیځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځینې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو یې د خپلو جمپرونو او کورتیو په جیبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.
شېرمحمد پښه ونیوله ، توریپکۍ ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
__جومات دی ، زه به خدای یاد کم.
نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخیستل ، کرپ شو ، شاته یې وکتل ، توریپکۍ ته نږدې ، یوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
بېرته ورغی. توریپکۍ ته یې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.
د یوه موټر غږ یې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپین رنګ یې درلود. لاس یې ورته وخوځاوه. موټر بریک ونیو ، پاو ورسته د هسکو مناورنو تر څنګ کښته شول.
مناورنه تر غاړې پورته ژېړبخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سیوري کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک یو یو موټر تېرېده.
ځینې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو یې سپین تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکانداره یې د انجنیر محمد حنیف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بیا یې پر بایسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له توریپکۍ سره یو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، یوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به یې ، خو یوه ته هم د انجنیر حنیف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ یې راواخیستې ، په کوڅه کې د یوه بند دوکان مخې ته د لرګي پر تخت کېناستل.
غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ یې خوره.
شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور یې سره ول ، ورو یې وویل:
__یخني دې کیږي ؟
توریپکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته یې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.
نږدې ناره شوه!
__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!
دواړو ور وکتل ، یو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستیکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا یې د انجنیر حنیف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دربیمې دروازې ته ګوته ونیوله.
توریپکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بیړه یې وویل:
__د غزني دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
__ها ! پشتون است.
توریپکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه یې واخیسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکری په غاړه کې پروت و ، تور پیچلې ویښته یې پورته پورته غورځېدل..
کرپ شو ، په لرګیني دروازه ننوته.

بوډا ناره کړه.
__نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!
کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ یې ورپورته کړه ، خپله برخه یې پر اوسپنو کېښوده.
یوه شېبه ودرېد ، لینګي یې لړزېدل ، زړه یې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.
تخت ته ورغی ، څادر یې ورپورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته یې وکتل ، ځنځیر لا تاړل خوړ.
یو دم تیرې چیغې شوې ، دورازه په تېزۍ خلاصه شوه ، تورپیکۍ په منډه کوڅې ته راووته.
په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارینه.
شېرمحمد منډه ور واخیسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې یې لاړې بادېدلې ، په خشکه یې وویل:
__د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.
تورپیکۍ ، ټیټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خیرن تور ټیکري نه راوتلي سپین لاسونه یې لړزېدل.
شېرمحمدپه وارخطایي وویل:
__پام ، پام یې نه و ، دې وېل چې د خور کور یې دی.
ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:
__چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟
دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.
تورپیکۍ وارخطا وه ، ټکرۍ او لمن یې لړزېدل.
شېرمحمد وویل:
__راځه!
نجلۍ څوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوڅې تر پایه پټه خوله ول.
شېرمحمد وویل:
__خوا مه بدوه.
ځواب یې وانه ورېد.
شاته یې وکتل ، تورپیکۍ څوړند سر ولاړه وه.
شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....
سړي وویل:
__زړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پیدا کوم.
تورپیکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور یې لانده ول.
شېرمحمد وخندل:
__زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې یې.
د نجلۍ سر وځړېد.
شېرمحمد وویل:
__هه! واخله.
تورپیکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نیولې وه.
نجلۍ په غریو کې وویل:

ـــ زړه ته مې نه کېږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ـــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ـــ دا خبرې راځي.
حرکت یې وکړ ، څو ګامه یې واخیستل ، غوږ یې ونیو ، د سړک پر وړو تیږو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه ، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له یوه ښکلي درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکینۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست ، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې یې وکتې ، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل ، یو وسلوال راغی ، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجوني په مخه ورغلې ، ټولې یو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې یې په تن وې ، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ـــمامد حنیف پیژنې ؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې یې اغوستې وې ، خبرې یې کولې ، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې یې درلودې ، وړې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ـــمکتبۍ دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ـــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ـــزه به د انجنیر حنیف پوښته وکم.
ولاړ شو.

تورپیکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکۍ مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
__څوک غواړې ؟
تورپیکۍ په بیړه ځواب ورکړ ؛
__انجنیر حنیف پیژنې ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزنې دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکۍ وویل:
__خور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
__ویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__کلیوال خلک تونې نه پیژني ، ویښته یې خدایي همداسې ښکلي او زیړه دي.
درېیمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
__دا طبیعي ښایست لري ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دي ، نرۍ پزه او وړه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__بس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړي ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
__نه یې پیژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکرې ونیول.
تورپیکۍ په بیړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې رډې راوختې ، په غوسه یې وویل:
__ولې خاندئ ؟ خپلو مخونو ته مو نه دې کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
تېته شوه ، وړه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، خو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، ځمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شونډې وخوځېدې:
__د سپي لورانو.
یودم یې سرۍ تر لاس ونیو ، په زوټه یې وویل:
__ځه! له دې ځایه ځو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غوندې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....

یودم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، ګوتې یې سستې شوې. سر یې وخوځېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بڼو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول.
د سړي وړې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو یې وویل:
ــ خو زه له دې خبرو سره عادت یم.
تورپیکۍ نیغ ورته وکتل ، شنې ، زیږې سترګې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل:
ــ خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سمې شیشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
ــ راځه ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر څنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په ټیټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له خړ ټکرې راوتلیو پېچلو ویښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

يوه تنکۍ څوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کيلي بند کې ټومبلې لويه کيلي يې د خيرن ميز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
تورپيکۍ د وره له ليخکي پښه واړوله ، کوته وړه وه ، پر سره خيرن فرش يو دوه نفره کټ ايښی و. پر توشکه کاټ شوې کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوته کې بله وړه دروازه يې ټيله کړه ، تشناب و ، په يوه زاړه کوچيني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور يې پورې کړ ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، پر کټ څوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
__بله چاره نه وه.
کوم غبر يې وانه ورېد.
شېرمحمد لويې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګوڼه وه ، خلک يوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې ليکې ښکارېدلې. پرته له دې چې تورپيکۍ ته وګوري ، ويې ويل:
__دا ځای لا ښه دی ، نه يې تذکره غوښته او نه يې هم د پلار ، نيکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سږي شوندې وخوځېدې:
__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره بايد يو څه راوړم.
تورپيکۍ په بيره ورته وکتل.
شېرمحمد وويل:
__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کيلي يې ور واخيسته ، په وره کې يې نوک ونيو ، ورو يې وويل:
__په ما باور ولره.
د باندې ووت ، يو ځل يې بيا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پياده رو کې مخکې لاړ ، اذان يې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض يې په ملا پسې ادا کړل.
يوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت يې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی يې په سږمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه يې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې يې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کيلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و ، تورپيکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بيره ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غريو کې يې وويل:
__څه شوې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وويل:
__څه خبره ده ؟
د تورپيکۍ سر وخوځېد:

ــاندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سړي په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سړې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
ــراځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سړې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
ــزړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
ــام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، ټوله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي؟
ځواب يې وانهورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
ــتبه دې ده؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
ــهو ، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
ــګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
ــنه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا؟

ځواب يې وانهورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د ګروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خوليو لګېدله.
سړي کېناست ، بله ګوله يې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته يې کېښوده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او يو کوچينی بوتل اوبه يې پر ميز کېښودل. نجلۍ ته يې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وويل:
ــ د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګوليو بايد يو څه وخورې.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، يوه ټوټه چپلي کباب يې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ يې ور واخيستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، تورپيکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره يې زيږې ګوټې راتاوې کړې ، کړپ شو ، پلاستيکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، ځادر يې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې يې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا يې واورېده. مخ يې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخيستې وه.
ورو يې وويل:
ــ ته بايد پرېوزې ؟
ــ خو ما لمونځ نه دی کړی.
سړي ځادر ور پرېښود.
کله چې تورپيکۍ د وروستيو دريو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته يې سترګې ور واوښتې ، لويه ، کمپله ورباندې هواره وه ، يو بالښت کم و. شېرمحمد ته يې وکتل ، اورسۍ ته نږدې يې پلتۍ وهلې وې ، بالښت يې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زيږه لاسونه يې پر بالښت ايښې ول.
تورپيکۍ وويل:
ــ ته پر کټ ويده شه.
شېرمحمد وخندل:
ــ نه ، ځمکه ښه ده.
ــ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وويل:
ــ يوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وويل:
ــ خو يخني ده. لاندې لاړ شه او له هوټلي بله کمپله راواخله.
سړي وخندل:
ــ نه غواړم چې بيا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت يم ، يو وخت مې د مالونو سوداګري کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي ، بس ، په دې يوه ځادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.
تورپيکۍ څه ونه ويل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځير کش کړ ، ځادر ته يې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شېبه ووته.

ورو يې وويل:
سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.
ځواب يې وانه ورېد.
غوږ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.
ولاړ شو ، ګروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

غرمه وه ، نری نری باران اورېده ، شېرمحمد او تورپیکۍ ځوړند سرونه په یوه کوڅه کې روان ول. ګامونو یې له ځمکې ختېه جلا کوله...دواړه غلي ول.

یوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې ځمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سایبان لګېدل.

دواړه ودرېدل.

شېرمحمد په سترې غږ وویل:

ــ ښه! اوس ؟

ځواب یې وانه ورېد.

سرې کېڼ لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هیڅوک هم نه و ، لیرې یو یو موټر تېرېده.

شېرمحمد وویل:

ــ سهار اوه بجې راوتلي یو ، غرمه شوه.

تورپیکۍ ځمکې ته کتل...

سرې مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپینې زنې ، رانه څاڅکي څڅېدل...کېناست ، د لرګي غرفې ته یې ملا ولګوله ، له ځمکې یې یو خلی ور پورته کړ ، په خاورو کې یې کږې لیکې وایستلې.

چوپه چوپتیا وه ، په اهن چادر د باران یو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوی ته.

تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

ــ هماغه سیند ښه و ، اوس به ښېغمه وم.

شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلي نري ویښته یې پر سپینه غاړه سرېښ ول.

شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو یې وویل:

ــ زړه دې مه خوره ، زه خو یم ، پیدا به شي.

نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو یې وویل:

ــ ته مهربانه یې.

د سړې سر وځړېد. سترګې یې له اوښکو ډکې شوې ، یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ــ راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېدای شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.

روان شو ، شاته یې مخ واړاوه ، تورپیکۍ په خپل ځای ولاړه وه ، ده ته یې کتل.

شېرمحمد وخندل:

ــ راځه!

نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تویې شوې ، خو لا یې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نیولی و.

ته مهربانه یې ، ته مهربانه یې ، ته...

د موټر تېز هارن یې په غوږو ننوت ، ټوپ یې کړل ، یوه سره رنګه کرولا یې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر پایڅو ولګېدې.

شېرمحمد په خشکه وویل:
ـــد غوا زویه.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، سترګې یې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې یې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه!
ـــاوښی مې.
په موټر پسې یې منډه واخیسته ، بل موټر بریک ونیو ، شیرمحمد تر لاس ونیوله ، په بېړه یې وویل:
ـــکومه دی ؟
ـــپه ها ، هاغه موټر کې.
ـــکوم موټر ؟
ـــهاغه سور موټر ، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد یودم منډه واخیسته ، تېزه منډه ، تورپیکۍ پسې کتل ، دی ګړندۍ روان و ، یو ځل د سړک مینځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته یې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه یې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څیر منډې وهلې...
تورپیکۍ ګړندی پسې روانه وه ، مخکې لاړه ، لوند پټکی یې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت ، خو سړي لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت ، تورپیکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله یې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالۍ یې چیغه کړه!
ـــما نه درته ویل چې پیدا کوو یې ؟
تورپیکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلی و ، له ښي لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست ، پر خولۍ یې ړنګ پنګ تاو کړ ، په خندا یې وویل:
ـــپیدا شو ، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
ـــراځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد ، تورپیکۍ ته یې وویل:
ـــډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یودم وخندل:
ـــبس! ستړیا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:
ـــاو زه به غزني ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یودم وخندل:

ــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ــموټر دلته راتاو شو.
توريپيکۍ مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد ووېل:
ــموټر لېږې و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښې دی.
توريپيکۍ غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ اېښې وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې ووېل:
ــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ــد غزني دی.
هلک ووېل:
ــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريپيکۍ ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک ووېل:
ــ زه نانوايي ته ځم ، زغالي لندېږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې ووېل:
ــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريپيکۍ غريو واخيسته:
ــنه.
شېرمحمد وخندل:
ــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سړه ساه يې وايسته ، ورو يې ووېل:
ــښه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريپيکۍ په غريو کې ووېل:
ــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
ــملنډې وهې ؟

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:
ــما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي یې ستا.
د شېر محمد د تندي ګونځې سره ورغلې:
ــخو ما د پیسو له پاره نه یې راوستې.
یودم یې وخندل ، جیب ته یې لاس کړ ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:
ــما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا یوه روپۍ مې هم بیځایه نه ده لګولې. بس ، یواځې یو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرایه نه لرم.
تورپیکۍ په غریو کې وویل:
ــپه جېب کې یې واچوه.
ــخو
نجلۍ په خبره کې ورولوېده:
ــمه مې شرموه.
سړي پیسې جېب ته کړې ، کله چې یې لاس راویست ، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.
ورو یې وویل:
ــبده یې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې یې نیولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آینه یې په ټېر پورې وینوله. ورو یې وویل:
ــڅوک وایي چې ته بدرنګه یې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــملنډې وهې ؟
نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډه واخیسته ، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې یې وخوځېدې:
ــله زړه وایم.
د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو یې وویل:
ــیوه خبره درته وکم ؟
د نجلۍ سلګیو زور واخیست.
ــهو
سړي په غریو کې وویل:
ــهیڅ
تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...
شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژړغوني غږ یې وویل:
ــځه.
نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو لیرې کېدله ، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. هماله ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لینګې یې لړځېدل ، پښو یې سستي وکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو یودم یې تر

شا د اوبو چړپا واورېده ، په ببره یې ور وکتل ، تورپیکۍ منډې ور وهلې ، ټکرۍ یې په غاړه کې پروت و ، پلاستیکي چوټې یې له پښو ختلی وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.

شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د تورپیکۍ د اوږدو ویښتو له تاو شویو څوکو څخه رانه څاڅکي توېدل.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه ، دې په تیزې ساه وهله ، وروسته یې په غریو کې وویل:

__یوه خبره درته وکم ؟

د سړي ستونی ډک شو:

__هو

د نجلۍ سرې شونډې ورپېدې:

__ته راباندې ګران یې.

یودم یې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چیغو چیغو یې وژړل...

د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې یې د تورپیکۍ په لندو ویښتو کې ننوتې ، د هغې سر یې په خپل ټټر پورې ټینګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې یې همدا یوه خبره کوله.

__ته راباندې ګران یې ، ته راباندې ګران یې ، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ویښتوایښې وه. ده څو ګامه لیرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستیکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپینې لویې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه __ کابل